

Parlamentul României

Grupul Ecumenic de Rugăciune

Camera Deputaților

Senat

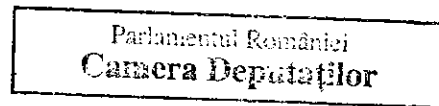
APROBAT

ședința Biroului permanent al
Camerei Deputaților

Data de 03.03.2014

214

București, 24 februarie 2014

B.P. Nr. 214 din 28.02.2014

INFORMARE

cu privire la participarea reprezentanților Camerei Deputaților la cea de-a XX-a Conferință Internațională a Fondului Internațional pentru Unitatea Popoarelor Ortodoxe

În perioada 10-13 februarie 2014 s-au desfășurat în Republica Serbia, la Niș, lucrările celei de-a XX-a Conferințe Internaționale a Fondului Internațional pentru Unitatea Popoarelor Ortodoxe. Organizată cu sprijinul conducerii Parlamentului Republicii Serbia și a Bisericii Ortodoxe a Serbiei, cu participarea reprezentanților Adunării Interparlamentare a Ortodoxiei (A.I.O.), Conferința a reunit peste 100 de participanți din 20 de țări ale Europei, Asiei și Africii; dintre acestea, opt țări sunt membre ale Uniunii Europene. Din România au participat domnii deputații Miron Ignat și Petru Andea, reprezentanți ai Camerei Deputaților la Adunarea Interparlamentară a Ortodoxiei.

Participanții la Conferință – parlamentari, oameni ai bisericii, universitari – au dezbătut tema „Stat – Biserică – Societate – lecții de istorie și perspective”, realizându-se o trecere în revistă a evoluției Creștinismului în cei 1700 de ani care au trecut de la adoptarea Edictului de la Milano (313), de către împăratul Constantin cel Mare. De menționat că, locul Conferinței a fost simbolic ales la Niș, ca oraș de naștere al împăratului Constantin cel Mare.

În cadrul Conferinței au fost prezentate mesaje din partea președintelui Republicii Serbiei, T. Nicolici, președintelui Parlamentului Republicii Serbia, N. Ștefanovici, patriarhului Serbiei, Irineu, patriarhului Moscovei și a întregii Rusii, Kiril, patriarhului Alexandriei și întregii Africi, Feodor al II-lea, catolicosului întregii Gruzii, Ilin al II-lea, mitropolitului Varșoviei și a întregii Poloniei, Sava, mitropolitului Cehiei și Slovaciei, Rostislav, patriarhului Bulgariei, Neofit, și a președintelui Adunării Interparlamentare a Ortodoxiei (A.I.O.), S.A. Popov.

De asemenea, s-au primit mesaje din partea președintelui parlamentului Republicii Bulgaria, M. Micova, președintelui Adunării Federale a Federației Ruse, V.I. Matvienko, președintelui Dumei de Stat a Federației Ruse, S.E. Narîșkin.

Conferința s-a desfășurat în ședințe plene, în cadrul cărora au luat cuvântul peste 60 de vorbitori, conform programului anexat.

Vorbitorii principali au fost V.A. Alekseev, președintele Fondului Internațional pentru Unitatea Popoarelor Ortodoxe și Serafim Kikotis, mitropolitul Zambiei și Angolei.

Reprezentanții Parlamentului României la A.I.O., deputații Miron Ignat și Petru Andea, au susținut intervenții în cadrul Conferinței, prezentând atât tradițiile istorice ale creștinismului în România, cât și conținutul legislației care reglementează în prezent relația între stat și biserică. Intervenția deputaților români a fost unanim apreciată de participanții la Conferință. Textul intervenției este anexat.

Toți vorbitorii au subliniat necesitatea conlucrării Statului cu Biserica în folosul societății. Au fost abordate teme privitoare la instituția familiei, creșterea demografică, protejarea mediului, rolul elitelor, conservarea tradițiilor culturale și, desigur, teme referitoare la creșterea rolului bisericilor ortodoxe în formarea convingerilor religioase care să asigure pacea și liniștea spirituală a oamenilor.

O notă aparte în dezbateri a constituit-o intervenția a doi participanți din Ucraina, care au cerut condamnarea de către Conferință a amestecului țărilor occidentale în evenimentele din țara lor.

Reprezentanții României s-au opus unui astfel de demers, solicitând și obținând un vot din partea participanților la Conferință ca respectivul demers să nu figureze în Comunicatul Conferinței.

De asemenea, reprezentanții României au avut câștig de cauză când au solicitat ca în Comunicatul Conferinței să nu fie învinuite pentru politicile de control a natalității „în special țările lumii a treia”.

S-a convenit ca forma finală a Comunicatului să fie elaborată în următoarele două săptămâni, urmând să fie transmis participanților. Anexăm forma inițială a proiectului Comunicatului.

Deputat Miron Ignat

Deputat Petru Andea

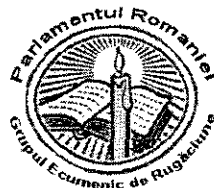

Camera Deputaților

Parlamentul României Grupul Ecumenic de Rugăciune

Senat

Biserica și Statul Istorie și actualitate în România

Una din caracteristicile constitutive ale modernității, relevantă pentru tema de față, este caracterul laic al statului. Este cunoscut faptul că, în Occident, Biserica a fost cea care a favorizat nașterea lumii moderne, ba chiar a făcut-o posibilă. Biserica a formulat distincția dintre conceptele „spiritual” și „temporal”, care s-a concretizat în conflictul dintre cele două puteri, conflict în care s-a afirmat în mod progresiv independența reciprocă a religiosului și a politicului.

Laicitatea este un principiu democratic fundamental. Laicizarea este abolirea completă a cazaro-papismului sub formele sale. În acest context, religiosul și politicul se consacră binelui comun. Credincioșii continuă să aducă mărturisiri ale credinței lor în activitățile profane cele mai diverse, orientând Cetatea terestră spre Cetatea lui Dumnezeu.

În sens strict, laicitatea înseamnă separarea între Stat și Biserică ceea ce comportă două aspecte complementare: implică, pe de o parte, independența Statului față de Biserică și, pe de altă parte, presupune libertate totală a Bisericii în raport cu Statul.

Definită ca o separare dintre Stat și Biserică (religie), laicitatea presupune o separare mai importantă dintre stat și societatea civilă, ce implică în același timp constituirea unui Stat modern. Modernitatea politică constă în această separare dintre Stat și societatea civilă, sfera publică și sfera privată. Această separare permite distincția dintre om ca individ și ca cetățean. Drepturile cetățenilor sunt cele care decurg din aparența la comunitatea politică. Drepturile omului sunt drepturile individului în calitate sa de membru al societății civile. Drepturile nu pot exista decât în cazurile în care societatea civilă s-a constituit separându-se de Stat și având o viață autonomă. Ca și drepturile omului, libertatea religioasă implică existența unei Societăți Civile autonome de Stat. Recunoscând drepturile omului și libertatea religioasă, Statul admite existența unei societăți civile independente. Biserica este liberă, Statul nu intervine în problemele sale, religia fiind un element al societății civile. Atât Statul cât și Biserica sunt favorizate de separarea lor. Absența laicității este indiciul unei slăbiciuni sau a insuficienței Statului. Statul este încă legat de Biserică: are nevoie de susținerea ei și intervine în domeniul ei. În acest caz societatea civilă nu este bine constituită și drepturile omului nu sunt respectate cu adevărat.

Libertatea în materie religioasă nu este totală și se limitează adesea la o simplă toleranță. Țărilor care nu au realizat o adevărată separare a Bisericii (religiei) de Stat le lipsește un element important al modernității politice.

Iustinian a formulat, în sec.VI, relațiile dintre Biserica și Stat ca fiind „simfonice”. Biserica și statul sunt două puteri distincte, dar care provin de la aceeași sursă (divină) și, în termenii unei colaborări care poate fi și conflictuală, tind spre același bine comun. Având în vedere această doctrină, împăratul crede că este direct responsabil în fața lui Dumnezeu și că datoria sa esențială este să facă se domnească ordinea prin forța legii nu doar în Stat, dar și în Biserică.

Această „corupere” politică a creștinismului a fost compensată în Bizanț prin apariția și dezvoltarea monahismului, în Rusia prin proliferarea spiritului mesianic și, mai târziu, în Imperiul Otoman prin naționalism de alură religioasă.

Supunerea Bisericii față de Stat a generat ideea că experiența vieții spirituale nu poate exista decât în cadrul monahismului, condiția laică fiind incompatibilă cu o spiritualitate autentică. Al IV-lea Canon al Conciliului Ecumenic de la Calcedon interzicea călugărilor orice participare la viața publică, obligându-i la contemplarea solitară. Căutarea împărăției lui Dumnezeu prin renunțarea la lume afirma superioritatea morală și dogmatică a acestei Biserici asupra Bisericii dominate de împărat.

Drept consecință, în zona publică, Ortodoxia s-a prezentat doar ca o alianță tradițională cu Statul; cu dublul său chip, pământesc și divin, organizarea Bisericii bizantine este una dintre cheile mentalității ortodoxe.

Ortodoxia românească, ortodoxia fără Bizanț (până în sec.XIV) avea aspectul unui creștinism popular în care greu se recunoștea ritul bizantin.

Voievozii Nicolae Alexandru (1359) și Alexandru cel Bun (1402) au fost cei care prin instituirea mitropoliilor dependente canonic de Constantinopol au optat definitiv în favoarea ortodoxiei.

În măsura în care poate fi înfățișat ca un succesor al ideii imperiale bizantine și al statului cucerit, Imperiului Otoman a vehiculat structuri instituționale bizantine. Astfel, numai în secolul al XVI-lea puterea otomană va aduce în Principatele române ortodoxia Constantinopolului; forma orientală a credinței creștine s-a instalat definitiv odată cu dominația turcească.

De la modelul bizantin se preia dualitatea puterii seculare și spirituale a șefului statului (termeni de „domn” și „împărat” aplicați lui Dumnezeu și reprezentanților Lui pe pământ). Introducerea în titulatura domnilor înaintea numelui lor a cuvântului „Io”, prescurtare a lui Ioannes – „cel ales de Dumnezeu” – afirmă răspicat sursa divină a puterii domnești. În raport cu Statul, Biserica a avut o poziție de subordonare-autoritate, sistemul politic fiind unul statalo-ecclesiastic. Alegerea ierarhilor se făcea de către o adunare, formată din marii dregători și ecumenic ai mănăstirilor mai însemnate. Alegerea episcopilor și mitropoliților era întărită de domnul țării, care făcea așa numita „investitură” a noului ales. Uneori mitropoliții erau impuși de către domn. Colaborarea strânsă între aceste două instituții, care nu se puteau concepe una fără alta, se exprimă și prin faptul că reședința mitropoliților se stabilea acolo unde era reședința conducătorilor politici.

Activitatea legislativă și juridică a domniei, limitată prin recunoașterea unei jurisdicții bisericești, avea nevoie de o ratificare din partea autorităților ecleziastice. Îndată ce era înscăunat, mitropolitul devenea al doilea demnitar al țării; era considerat ca prim sfetnic al domnitorului, membru de drept al sfatului domnesc. Tot el era trimis în fruntea unei solii ca să încheie tratate de bună înțelegere. Prin natura slujbei sale, mitropolitul era nevoit să urmeze orientarea politică a domnitorului. În caz contrar, mitropolitul putea fi înlăturat din scaun.

Au existat momente de maximă tensiune între domnie și biserică provocate de trecerea a doi domnitori la islam.

În secolul al XVII-lea vor fi rare momentele de tensiune: are loc înrolarea ideologică în lupta condusă de „Marea Biserică” împotriva catolicismului, domnia și biserica fiind solidare de această dată.

Ca instituție națională, Biserica Ortodoxă română devine autocefală la sfârșitul sec. XIX-lea.

Autocefalia Bisericii va fi proclamată în 1864 și în 1872 prin Legea Organică. Odată cu proclamarea independenței de stat a României, era necesară dobândirea independenței sau autocefaliei sale, conform principiului „simfoniei” cu Statul.

În schimbul înălțării ei de către Stat la demnitatea de Biserică autocefală, Biserica Ortodoxă Română a acceptat să funcționeze în virtutea unei legislații care a consfințit mai ales în epoca comunistă, amestecul statului în formele sale de organizare și decizii.

Primele Reforme ale Structurii bisericești încep odată cu Regulamentul Organic, care prevedea înființarea „Marii Logofetii a credinței” un fel de Minister al Cultelor. Alegerea mitropoliților și episcopiilor o făcea Adunarea Obștească a Țării, după care domnul întărea alegerea. Se legifera practica participării laicilor în judecata clerului.

Relațiile Biserică – Stat din perioada 1945-1989 au cunoscut două etape.

De la început, regimul comunist a adoptat o atitudine, antireligioasă și cu precădere anticatolică. Această perioadă debutează în 1948 cu „Legea despre Culte” care era menită să pună capăt vechii ordini sociale. Una din victimele acestei legi a fost Biserica greco-catolică, care a fost unită în mod forțat cu cea ortodoxă. În acest exemplu s-a manifestat intoleranța stalinismului față de tot ce era non-ortodox. În plus, o organizație religioasă care depinde de centru ecleziastic exterior avea șanse mai mari de a scăpa de sub controlul Statului totalitar. Aplicând aceeași schemă ca și URSS față de Biserica Unită din Ucraina, noul regim comunist a oferit greco-catolicilor o posibilitate de a „alege” între a adera la ortodoxie și a ajunge în închisoare. Patru episcopi greco-catolici au murit în detenție.

În ceea ce privește Biserica Ortodoxă Română a fost supusă în această perioadă unei alte forme de persecuție mai insidioase, dar nu mai puțin reale. Numeroase biserici au fost închise, preoții revocați fără mijloace de subzistență. O reglementare severă a fost impusă călugărilor, care echivala în realitate cu închiderea deghizată a mănăstirilor (Legea din 1959).

Cincisprezece ani mai târziu s-a produs o modificare în politica religioasă a statului. Regimul comunist, instalat temeinic la putere, și-a permis o întoarcere la sentimentul național, căutând o legitimare în susținerea populară, după experiențele

politice staliniste din anii *50. În acest context, se schimbă atitudinea guvernului față de religie, inseparabilă față de sentimentul de identitate națională.

În anii *60, bisericile au fost restituite, preoții reintegrați în parohiile lor, salariile au fost asigurate de stat.

Dar cum decurgea din Legea nr.177 din 1948, cultele religioase sunt în realitate supuse statului prin intermediul departamentului pentru Culte. Acest acord între Stat și Biserică, care a impus acesteia din urmă o anumită obediență, a fost numit „soluția” românească sau „paradoxul românesc”. Statutul Bisericii Ortodoxe o plasează sub controlul funcționarilor din departamentul Cultelor. Ea face parte din aparatul instituțional și politic. Exemplul alegerii patriarhului este elocvent: la alegerea sa participă reprezentanții statului și trebuie să fie confirmată prin decret de stat.

Credem că și în viitor situația instituțională a religiei în țările ortodoxe va fi influențată de tensiunea dintre tendințele de laicizare, care este un principiu al modernității occidentale și rolul pe care-l joacă religia în sentimentul național, întotdeauna prezent. Separarea Bisericii de Stat și laicizarea statului pare un proiect iluzoriu dacă ne gândim că identificarea ortodoxiei cu națiunea este una din caracteristicile esențiale ale țărilor ortodoxe.

Am dori să dezvoltăm un singur aspect semnificativ în relația bisericii cu statul, în România de astăzi. Este vorba despre parteneriatul stat-biserică în asistența socială.

Activitatea de asistență socială se înscrie în cadrul legislativ determinat prin Legea nr.292/2011 a asistenței sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Nr.905, din 20 decembrie 2011, lege care abilitează Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, în calitate de coordonator al activității din domeniu, să colaboreze cu instituțiile guvernamentale, consiliile județene și locale, precum și cu reprezentanții societății civile.

Legea nr.489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor Publicată în Monitorul oficial Partea I, nr.11/8.01.2007, stabilește cadrul legislativ general al rețelei stat-culte religioase în ceea ce privește asistența socială. Astfel, #Statul român recunoaște cultelor rolul spiritual, educațional, social-caritabil, cultural și de parteneriat social, precum și statutul lor de factori ai păcii sociale (art.7, alin.1= și „sprijină activitatea cultelor recunoscute și în calitate de furnizori de servicii sociale” (art.10, alin.7).

În ceea ce privește Secretariatul de Stat pentru Culte, trebuie spus că atribuțiile sale în domeniul care ne preocupă aici sunt limitate și oarecum indirecte. Potrivit Hotărârii Guvernului nr.22 din 2010, Secretariatul de Stat pentru Culte „are ca obiectiv general dezvoltarea parteneriatului dintre autoritățile administrației publice centrale și locale și cultele religioase recunoscute de lege în domeniul social, cultural și educațional, prin promovarea în beneficiul întregii societăți a relației de respect și cooperare între cultele recunoscute de lege „ (art.3) și „sprijină toate cultele și asociațiile religioase, potrivit statutelor de organizare și funcționare ale acestora, în vederea participării lor la viața socială și spirituală a țării, urmărește ca în relațiile dintre culte și asociații religioase să fie excluse orice forme, mijloace și acțiuni de învrăjbire religioasă” (art.4, alin2). Cu alte cuvinte, creează cadrul optim pentru acțiunea socială a Bisericii. Limitele competențelor provin din aceea că Biserica Ortodoxă și celelalte culte recunoscute din țara noastră pot interacționa direct cu

instituțiile Statului, fără a fi obligate să recurgă la medierea Secretariatului de Stat pentru Culte. Aceasta este o dovadă a autonomiei și libertății de manifestare de care se bucură cultele în România. În aceste condiții, Secretariatul de Stat pentru Culte poate numai să sprijine proiectele de asistență socială ale cultele religioase, la solicitarea expresă a acestora.

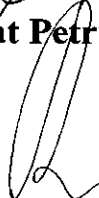
În conformitate cu Legea nr.125 din 18 martie 2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr.82/2001 privind stabilirea unor forme de sprijin financiar pentru unitățile de cult aparținând cultelor religioase din România, din bugetul Secretariatului de Stat pentru Culte se acordă fonduri numai „pentru ... sprijinirea activităților de asistență socială organizate de cultele religioase în spitale, centre de plasament, cămine pentru bătrâni și alte forme de asistență, pentru susținerea unor acțiuni cu caracter intern și internațional realizate de cultele religioase din România”.

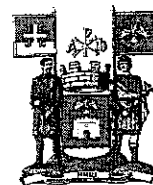
Prin aplicarea principiului acțiunii sociale, Biserica revine parte a societății civile nu numai în plan spiritual, dar și în plan funcțional. Prin natura sa, Biserica poate contribui cu marele său potențial de dăruire umană, astfel încât serviciile sociale oferite de această instituție să fie mai puțin costisitoare decât cele finanțate în mod tradițional prin buget.

Deputat Miron Ignat

Deputat Petru Andea

***«Keep the unity of the Spirit
in the bond of peace»
(Ephesians 4:3)***

PROGRAM
XX
International conference

**«STATE—
CHURCH—
SOCIETY:
HISTORICAL
LESSONS
AND
PERSPECTIVES»**

**Program is carried out by
the International Foundation
for the Unity of Orthodox Christian Nations
under the auspices of**

February 10, Monday

Arrival of the Conference participants.
Accommodation in the Tami Residence Hotel.

18.00–21.00

Conference opening in the City Theatre of Nish.

Opening speech of the Professor V.A. Alekseev, the President of the International Foundation for the Unity of Orthodox Christian Nations.

Announcement of greetings of T. Nikolich, the President of Serbia, His Holiness Irinej, Patriarch of Serbia, heads of orthodox churches, hierarchy of other religious centers and organizations, heads of parliaments and governments of counties taking part in the Conference, heads and representatives of diplomatic missions accredited in Serbia, heads of international structures.

Opening speech of S.A. Popov, the President of the Inter-Parliamentary Assembly on Orthodoxy (IAO), Head of the State Duma of the Russian Federation Committee.

Opening speech of Z. Perishich, the mayor of Nish.
Report of main topic of the Conference made by the Professor V.A. Alekseev, the President of the International Foundation for the Unity of Orthodox Christian Nations.

21.00–23.00

Reception for guests and participants of the Conference on behalf of Z. Perishich, the mayor of Nish.

February 11, Tuesday

8.30–9.30

Breakfast in the hotel.

10.00–12.00

Morning meeting at the conference-hall of the Tami Residence Hotel.

Speech of A.P. Torshin, the First Deputy President of the Federal Council of Federal Assembly of the Russian Federation

Speech of N. Popovich, the Deputy President of the Narodna Skupština (Parliament) of the Republic of Serbia.

Speech of Seraphim (Kikotis), Metropolitan of Zimbabwe and Angola.

Speech of Doctor S. Donchev, the Deputy President of Council of Bulgarian branch of the International Foundation for the Unity of Orthodox Christian Nations.

Speech of B. Aleksich, Professor of Cetinje School of Theology (Montenegro).

Speech of Li Khanin, Head of second division of the Department on Foreign Issues of the State Office of Religion (China).

Speech of Doctor G. Khanania, public person in Palestine.

Speech of A. Klementiev, Deputy President of Latvian Seim (Parliament).

Speech of E. Samoilik, Head of Ukrainian branch of the International Foundation for the Unity of Orthodox Christian Nations, People's Deputy of five convocations of Verkhovana Rada.

12.00–12.30

Coffee-break.

12.30–14.30

Speech of A. Naumovich, Head of the Permanent Commission on the Human Rights and Media of the House of Representatives of the Republic of Belarus.

Speech of V. Anisimov, Head of Press Service of the Ukrainian Orthodox Church of Moscow Patriarchate.

Speech of G. Dukich, President of the Committee on Education, Science, Culture and Information of the Parliament of the Republic of Srpska.

Speech of the Ioannes, Metropolitan of Varna and Velikopreslavsk (Bulgaria).

Speech of Doctor M. Pupovats, Head of the Committee of Croatia on inter-parliament cooperation

Speech of M. Markelov, First Deputy President of the Committee of State Duma of Federal Assembly of the Russian Federation on public associations and religious organizations.

Speech of M. Poskuritsa, People's Deputy of the Serbian Parliament, member of the Inter-Parliamentary Assembly on Orthodoxy (IAO).

14.30–15.30

Lunch.

15.30–17.00

Excursion in Nish.

17.00–20.00

Evening meeting at the conference-hall of the Tami Residence Hotel.

Speech of Jovan (Purich), Bishop of Nish, (Serbia).

Speech of E. Velinov, the Director of Administration on confessions of the Council of Ministers of Bulgaria.

Speech of D. Todorovich, Deputy of Narodna Skupština (Parliament) of the Republic of Serbia.

Speech of Father Borislav Avramov (Bulgarian Orthodox Church).

Speech of A. Radziufevich, Editor-in-Chief of the magazine «Orthodox Review» (Poland).

Speech of R. Khaddad, Deputy of Jordan Parliament.

Speech of M. Ignat, Deputy of Romanian Parliament.

Speech of I. Palalich, Deputy of Serbian Parliament.

Speech of Father Yulian Bendo (Albanian Orthodox Church).

Speech of archpriest Alexy Yushchenko (Orthodox Church of Czech Lands and Slovakia).

Speech of A. Chotrich, Deputy of Narodna Skupština (Parliament) of the Republic of Serbia.

Speech of A. Akhoyan, Deputy of Armenian Parliament.

Speech of N. Kotsev, the Head of Serbian branch of the International Foundation for the Unity of Orthodox Christian Nations.

20.30–22.30

Reception on behalf of Jovan, Bishop of Nish.

February 12, Wednesday

9.00–10.00

Breakfast in the hotel.

10.00–11.00

Wreath-laying ceremony in honor of prisoner of concentration camp in Nish.

11.00–14.00

Morning meeting at the conference-hall of the Tami Residence Hotel.

Speech of S. Bozhych, Deputy Chairman of the Narodna Skupština (Parliament) of the Republic of Srpska.

Speech of E. Milenova, the Head of Bulgarian branch of the International Foundation for the Unity of Orthodox Christian Nations.

Speech of S. Farakh, Professor of Beirut University (Lebanon).

Speech of A. Peichich, Deputy of Serbian Parliament.

Speech of V. Bozhynovski, Director of Commission of Government of the Republic of Macedonia on issues of confession.

Speech of archpriest Georgiy Tofeliuk, Rector of Warsaw School of Theology (Poland).

Speech of P. Andi, Deputy of Romanian Parliament.

Speech of S. Obukhov, member of the Committee of State Duma of Federal Assembly of the Russian Federation on public associations and religious organizations.

Speech of archimandrite Abagar Ovakimian (Armenian Church).

Speech of S. Krstaich, the Head of Montenegro branch of the International Foundation for the Unity of Orthodox Christian Nations.

Speech of the I. Kotliarov, Director of the Institute of Sociology of Sociology Institute of the Science Academy of the Republic of Belarus.

Speech of archpriest Andrey Vasiliev (Estonian Orthodox Church of Moscow Patriarchate).

Speech of P. Slavov, Head of Committee of Confession and Parliamentary Ethics of the People's Assembly (Parliament) of Bulgaria.

Speech of S. Theodore, Deputy of the Uganda Parliament, member of IAO Administration.

Speech of M. Lapchevich, Deputy Chairman of the Narodna Skupština (Parliament) of the Republic of Serbia.

Speech of E. Chebanu, the Executive Director of Moldavian branch of the International Foundation for the Unity of Orthodox Christian Nations.

Speech of S. Perminov, representative of orthodox society of Ukraine.

Speech K. Caba, councilor of His Beatitude Ioann X, Patriarch of Antioquia and all East (Syria)

Speech of Father Robert Pelusha (Albanian Orthodox Church).

Speech of archpriest Vasilii Shagan (Bulgarian Orthodox Church).

Speech of V. Stanimirovich, Deputy of Montenegro Parliament.

Speech of D. Alekseev, the Editor-in-Chief of the magazine «To Unity!» of the International Foundation for the Unity of Orthodox Christian Nations, Candidate of Philosophical Sciences.

Speech of I. Shalamai, the Executive Director of Ukrainian branch of the International Foundation for the Unity of Orthodox Christian Nations.

14.00–15.00

Lunch.

15.00–17.00

Evening meeting at the conference-hall of the Tami Residence Hotel.

Speech of D. Davidovich, the Director of Administration of religious issues of the Republic of Srpska (Bosnia and Herzegovina).

Speech of archpriest Georgiy Kharazishvili (Georgia).

Speech of F. Silviu, the Head of Romanian Lipovans Community.

Speech of E. Chikvin, Deputy of the Seim of Poland, Chairman of the IAO Commission on culture.

Speech of priest Ivitsa Todorov (Macedonja).

Speech of M. Denisov, Director of Russian Scientific and Cultural Center in Belgrad.

Speech of I. Cheban, Deputy of Moldavian Parliament.

Speech of A. Bartashevich, representative of orthodox community of Latvia, mayor of Rezekne city.

Speech of A. Romanenko, representative of orthodox community of Ukraine.

Speech of K. Shakliyan, representative of orthodox community of Bulgaria.

17.00–18.00

Discussions of the main topic of the Conference and approval of final documents of the Conference.
Press-conference summarizing the work of the Conference.

18.00

Excursion to ethnographic center «Protom Bania».

20.00–22.00

Reception on behalf of the International Foundation for the Unity of Orthodox Christian Nations.

February 13, Thursday

Breakfast in the hotel.

Departure of the Conference participants.

**Сохранять
единство духа
в союзе мира
(Еф. 4:3)**

Программа выполняется
Международным общественным
Фондом единства
православных народов
при содействии:

ПРОГРАММА

**XX Международной
конференции**

**«ГОСУДАРСТВО—
ЦЕРКОВЬ—
ОБЩЕСТВО:
ИСТОРИЧЕСКИЕ
УРОКИ
И ПЕРСПЕКТИВЫ»**

КОММЮНИКЕ
Международной конференции
«Государство – Церковь – Общество: исторические уроки и перспективы»

XX ежегодная Международная конференция, организованная в г.Ниш (Сербия) 10—12 февраля 2014 года Международным общественным Фондом единства православных народов при поддержке священноначалия Сербской Православной Церкви, руководства Народной Скупщины (Парламента) Республики, содействии мэрии г. Ниш, с участием членов Межпарламентской Ассамблеи Православия (МАП), политических, общественных религиозных деятелей из 20 стран мира в духе содержательных дискуссий плодотворно рассмотрела в свете 1700-летнего юбилея Медиоланского эдикта о веротерпимости равноапостольного императора Константина важные вопросы государственно-церковно-общественных отношений, исторических уроков и перспектив, вытекающих из этого события. Большое внимание конференция, которая организована на родине императора Константина, уделила защите традиционных культурных и духовных ценностей и смыслов, как важнейших ориентиров человечества на современном этапе развития существующей цивилизационной модели в контексте демократических идеалов.

Участники с признательностью приветствовали как поддержку с их деятельности выступления на форуме Президента Сербии Т.Николича, Председателя Народной Скупщины (Парламента) Республики Сербии Н.Стефановича, направленные в их адрес приветствия и благопожелания от Блаженнейшего Патриарха Александрийского и всея Африки Феодора II, Святейшего Патриарха Московского и всея Руси Кирилла и священноначалия Московского Патриархата, Святейшего и Блаженнейшего Патриарха-Католикоса всея Грузии Илии II, Святейшего Патриарха Сербского Иринейя, Святейшего Патриарха Болгарского Неофита, Блаженнейшего Митрополита Варшавского и всея Польши Саввы, Блаженнейшего Митрополита Чешских земель и Словакии Ростислава, Председателя Народного Собрания (Парламента) Республики Болгарии господина М.Микова, Председателя Совета Федерации Федерального Собрания Российской Федерации В.И.Матвиенко, Председателя Народной Скупщины (Парламента) Сербии Н.Стефановича, Председателя Государственной Думы Российской Федерации С.Е.Нарышкина, Президента Межпарламентской Ассамблеи Православия (МАП) С.А.Попова, глав и представителей органов власти других стран-участниц конференции, лидеров международных организаций, религиозных и общественных деятелей.

Конференция в Нише продолжила процесс общественного осмысления необходимости дальнейшего продвижения в жизнь общества традиционных православных ценностей и смыслов, развивая тем самым труды XVI-XIX конференций МОФЕПН, которые состоялись в 2009-2013 годах в Баламанде (Ливан), Вифлееме (Палестина), Дубровнике (Хорватия), Требинье (Босния и Герцеговина), Варне (Болгария).

Сегодня в мире, с тревогой говорилось на форуме, существенно активизировались антихристианские силы, поэтому значительно повышается роль традиционных религий: человечество нуждается в надежном культурном и духовном фундаменте, на котором базируются смыслы и ценности существующей цивилизации. Все, кто причастен к формированию политической и культурной повестки: государственные деятели, духовенство, мастера культуры, журналисты обязаны, если они считают себя ответственными фигурами, употребить свои возможности для укрепления традиционных ценностей и смыслов.

Участники конференции отмечали, что в обществе нарастает тревога в связи обострившимся «кризисом принадлежности», т.е. размывания идентичности человека: национальной, религиозной, культурной, гендерной. Никогда ранее человек не испытывал таких агрессивных покушений на саму его Богоустановленную физиологическую, биологическую природу. Безответственными силами поощряется раздвоение индивидуального и дезориентация массового сознания, понуждается отказ человека от своей природной, половой идентичности, навязывается признание половых извращений, трансгендерных перемен нормой, «самовыражением креативных личностей». На конференции было заявлено, что «абстрактная» мораль, лишенная четких критериев и оценок, определяемых христианским учением, не в состоянии самостоятельно справиться с выработкой и отстаиванием четких позиций по отношению к таким явлениям, как торговля человеческими органами и эмбрионами, гомосексуализм, трансгендер, суррогатное материнство, однополые семьи, автоназия, педофилия, т.е. ко всему тому, что стремительно вброшено в жизнь общества, прямо и непосредственно затрагивает саму природу человека.

В числе главных угроз человечеству был назван процесс разрушения традиционной семьи и семейных ценностей. Участники форума с глубокой озабоченностью отметили, что главный удар антихристианскими силами

наносится по самой сердцевине Богозаповеданного бытия человека – по традиционной семье, основанной на браке мужчины и женщины. Ценность традиционного брака не признается либеральным сообществом абсолютной и, обычная, нормальная семья, такая же, в какой воспитывался Сын Человеческий, не может, по их мнению, считаться основой человеческого общества.

Конференция в Нише сделала важный вывод об опасности продвигаемого в существующих рамках процесса контроля над рождаемостью на планете, особенно в странах «третьего мира», что по-сути является депопуляцией населения Земли. «Неконтролируемый» рост населения Земли озадачивает т.н. управленческую элиту мира, которая на деле мало обеспокоена ущербом от несправедливой, хищнической, алчной эксплуатации транснациональными корпорациями природных богатств, что ведет не только к катастрофическим изменениям климата на планете, но и, в конечном итоге, пагубно влияет на сложный процесс динамики народонаселения. Следует проводить, подчеркивалось на конференции, политику социального выравнивания условий жизни народов для стабилизации роста населения континентов.

К сожалению, во главу угла «элита мира» ставит коммерческую выгоду, что подтвердил нынешний Давосский форум, который прошел под девизом: «Переустройство мира: последствия для общества, власти и бизнеса». Мировой бизнес вместе с политическим классом и экспертным сообществом обсудили итоги очередного этапа переустройства мира в порочной перспективе, когда богатые становятся еще богаче, а бедные беднее.

На конференции говорилось, что доверие к власти падает, правящие элиты не оправдывают надежд населения, утрачивается доверие трудящихся к лидерам бизнеса. Ожесточение в обществе, противоречия между богатыми и бедными обостряются. Мировая элита перед угрозой народного протеста проводит через подконтрольные им парламенты выгодные для себя законы, попирает демократию, укрепляет военно-полицейскую диктатуру и умножает потенциал гнева социальных низов, вызывает к жизни и культивирует отвратительные людские рефлексy и инстинкты.

Участники конференции обратили внимание на роль государства в меняющемся мире. Государству необходимо отстаивать общенациональные интересы. Общество должно быть защищено государством в деле продвижения традиционных культурных, духовных ценностей и смыслов. Это урок, вытекающий из смысла празднования 1700-летнего юбилея Медиоланского эдикта.

На форуме обсуждались драматические события, происходящие в Сирии и Украине, где идет ожесточенная борьба за отстаивание в общественном сознании и практической жизни народов традиционных ценностей и смыслов, сложившегося уклада. Несмотря на внешнюю непохожесть этих государств, борьба идет за одни и те же цели. И роль национальных государств становится все более значимой в свете грубого вмешательства в судьбы народов влиятельных западных сил.

Конференция отметила важность поддержки государством Церкви как важного института гражданского общества, призванного отстаивать традиционные ценности и смыслы. Миру требуется новая Евангелизация, что является главной перспективой для христианства, которое нуждается в союзниках – силах, выступающих за социальную справедливость. В организации этого партнерства необходимо способствовать Православным Поместным Церквам крепить единство. Была выражена надежда, что священноначалие Православных Церквей накануне совещания в Стамбуле (Константинополе) соборно найдет ответы на сложные институциональные и экклезиологические вопросы.

Конференция призвала православную, христианскую общественность мира усилить поддержку международных организаций, защищающих и продвигающих традиционные культурные и духовные ценности, таких, как Международный общественный Фонд единства православных народов, Межпарламентская Ассамблея Православия и другие.

Участники форума выразили благодарность руководству Народной Скупщины (Парламента) Сербии, священноначалию Сербской Православной Церкви и Международному общественному Фонду единства православных народов, властям города Ниш за организацию конференции на высоком уровне, сердечный, братский прием этой важной международной встречи.

г.Ниш, Республика Сербия, 12 февраля 2014 года